

לוח וגיר

קיבוץ גבים

2 בנובמבר, 2012

י"ז בחשוון, תשע"ג

שבת שלום

משולחנו של מנהל הקהילה

לקראת האסיפה (05.11.12)

ביום שני הקרוב 05.11 בשעה 20:00 תתקיים אסיפה בח"א.
על סדר היום: **בניית מבנים לתעשייה להשכרה בפארק ספירים.**
באסיפה נציג את הפרויקט המוצע והיזם השותף ליוזמה העסקית.
חברים המעוניינים לקבל דף הסבר עם יתר פירוט לקראת האסיפה, מוזמנים לפנות
לליאת (מזכירות).

קרנות השתלמות וקופ"ג - עדכון

בגיבוי החלטת אסיפה שהתקבלה במרץ 2012, נעשה הליך הסדרת קרנות השתלמות
וקופות גמל שהיו רשומות על שם חברים ועדיין לא הועברו לקופת הקיבוץ. כיום
המשימה כמעט הושלמה, וכבר הוכנסו לקופת הקיבוץ כ-2,500,000 ₪ (!); אנו
מעריכים שיתווספו בקרוב עוד כ-600,000 ₪ אחרי הסדרת המקרים האחרונים.
כספים אלה כמובטח מופנים להשלמת קרנות הפנסיה. סה"כ יופקדו השנה לטובת
הפנסיה 17,000,000 ₪ כולל "כספי מבצע החזרה".

אני רוצה להודות לחברים הרבים ששיתפו פעולה והשלימו עם הדרישה להעברה
תקינה של כספים אלה לקופת הקיבוץ. מילים חמות ותודה עמוקה **לאוסי שוליס** על
חלקה במבצע. אוסי, כנציגת הנהלת הקהילה, הצטרפה לצוות הגרעיני של בעלי
תפקידים שלקחו על עצמו השלמת המהלך, היא סייעה לחברים בטיפול במסמכים
וליווי אישי בעת צורך – הכול ברוח נעימה ורגועה. תודה!

שבת שלום!

אבי קדוש

משולחן משי"א...

להלן רשימת החברים שהציעו את עצמם לחברות בצוות שינוי:

- יובל אשואל.
- אוסי שוליס.
- אורית הררי.
- אושרת אושרי.
- עקיבא אבני.
- צלה לוי.
- יוני אידן.
- גילה מזרחי.

מרשימה זו יש לבחור שני חברים
שלושת החברים שיקבלו את מירב הקולות, יבחרו.
(החבר יידרש לבחור 2 מתוך הרשימה המוצעת)

שבת שלום,

קלוק

אנו זקוקים לנעליים משומשות (ספורט, סגורות, קרוקס וכו')
במידות המתאימות למבוגרים, לטובת אנשים שעברו אירועים מוחים, פגיעות
אורתופדיות, תאונת דרכים וכדומה, ונמצאים במתקן השיקום בו אני עובד
(י"בית בלבי"-עומר).

ניתן לפנות אליי בפלאפון: 050-6928588

תודה רבה

ניר סער

משולחן המזכירות....

לרגל סיוד בניין המזכירות יהיה אגף השמאלי של המזכירות כולל המשרדים
של: אבי קדוש, איציק חסון, נירה אבני, חזי עינת וחדר ישיבות סגורים החל
מיום חמישי 8.11.2012, ועד ליום שישי 9.11.2012 (כולל).

נשוב לפעילות ביום ראשון 11.11.2012.

נבקשכם שלא להסתובב באיזור זה, על מנת לא להפריע לעבודות השיפוץ.

תודה על שיתוף הפעולה,

ובעניין אחר...

בעקבות גל הפריצות שהיו לאחרונה, מתארגנת קבוצת משפחות לביצוע
סורגים בחלונות

ככל שהרשימה תהיה גדולה יותר כך המחיר יהיה נמוך יותר.

משפחה שמעוניינת מתבקשת לפנות אלי במייל חוזר :

liat_mt@gevim.org.il

ליאת

ימים שקטים,

לחברים הנוהגים,

התפרסמו באינטרנט מכתבי התראה בנושא מהירות בחציית רמזור ירוק.

לידיעתכם: חציית רמזור ירוק עם מצלמה במהירות המותרת בכביש.

לדוגמא: בכביש 4 מתל-אביב לגבים, מהירות מותרת 90 קמ"ש אפשר לחצות את הרמזור ב-90 קמ"ש ולא ככתוב באינטרנט 70 קמ"ש בלבד.

מהירות מעל המותר תצולם וישלח דו"ח.

מלחי

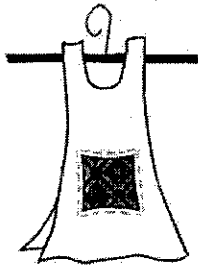
משולחן יד שנייה

נפרדנו סופית מהבניין הישן והטוב שירת אותנו שנים רבות

אנחנו מבקשות מכל הנותנים, והתורמים ל"יד שנייה" (עזרה סוציאלית) להניח בשקיות מסודרות אך ורק ליד מכון קוסמטיקה – מספרה החדש (נמצא אחרי בית התינוקות).

"כמו חדש"

שושי קולטין ומיכל דביר

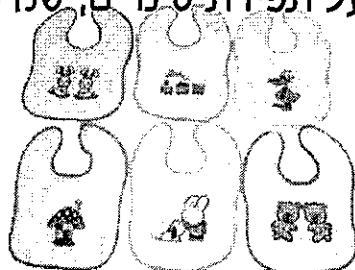

תודות...

רצינו להגיד תודה **לעדנה גלעד**, על תפירת סינרים, שמיכות ועוד לפעוטון.

יישר כח.

צוות פעוטון אורן

29.10.2012

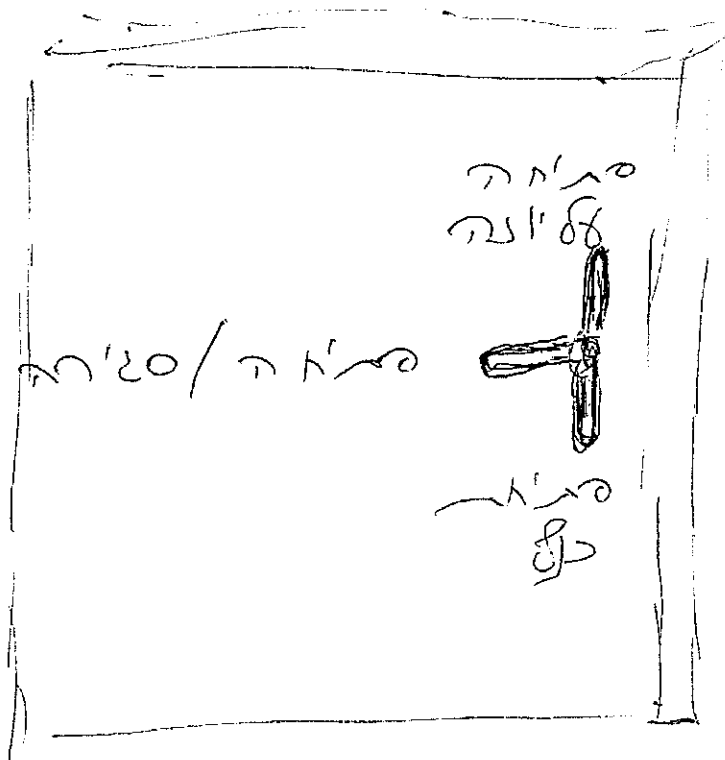
לידיעת הציבור,

לבעלי ממ"דים בהם הותקנו חלונות עם שני מצבי פתיחה (כנף ופתיחה עליונה אלכסונית), יש להקפיד שתפעול הידית ובחירה בין שני המצבים יתבצע רק כאשר החלון סגור, שימוש בידית וניסיון לבחור בין המצבים כאשר החלון פתוח, גורם לשבר במנגנון החלון והזמנת טכנאי מתמחה בנושא, העלויות יקרות, נא הסבירו לילדים ו/או לאורחים את הנושא.

לשאלות והבהרות ניתן ליצור קשר עם סופה או איתי לקבלת הסבר.

בברכה,

יהל

קצרות..

מה קורה?

היו לנו קצת קסאמים מעצבנים, אבל בסך הכל בסדר.

נישה נשית לפני שבועיים בערך היה מאוד מעניין וגם טעים ויפה,
אין על זאבה בקישוטים, היינו איזה 40 בנות

לאולמן מלאו 78 סתווים ובאותו יום הוא יצא לגמלאות מפולג, הוא לא
מבוטל אל דאגה, ממשיך בחממת בית הספר.

מזל טוב לעדי ונמרוד סנפיר ולמשפחת אשכנזי על הולדת הבן/הנכד
סער, זה קטן גדול יהיה.

מזל טוב לבימלה שהחליפה קידומת, היא עדיין לא יצאה לפנסיה.

ברוכה השבה למולדת לבר אשוול שחזרה מטיול ארוך (7 חודשים).

קצת באיחור, חן קולטין ואדווה בק התגייסו לשירות המולדת,
בהצלחה!

בייוטיובי יש דיסק של נועם שחם, מוסיקה ומילים שלו, סיסמא
אפשר לקבל אצל הוריו, מברוק!

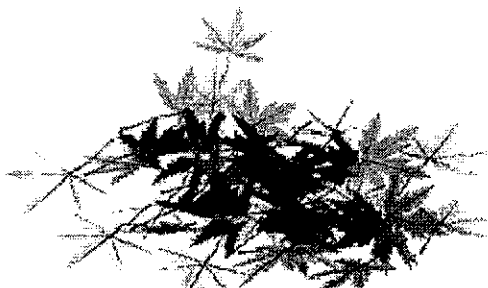
בוסתנים בשכונת סביון מניבים יופי של פירות תודות ליובל.

החלמה מלאה לטובה ולשוקי.

בריאות לכולם,

שבת שלום

גילה

10/31/2012

בית הכנסת

יפה אמר חברי לקיבוץ דן אולמן כאשר שאל וענה: איך מקימים בית כנסת?! וכבר למדנו מטובים וגדולים, שבמשאלי דעת קהל(אצלנו אסיפות) השאלות חשובות יותר מהתשובות.. שכן, ברור שבהתאם לשאלה מכוונת, תקבל את התשובה הרצויה. אז איך מקימים בית כנסת לקהילה של מאמינים וצדיקים אך יש בה גם כאלה שלא?

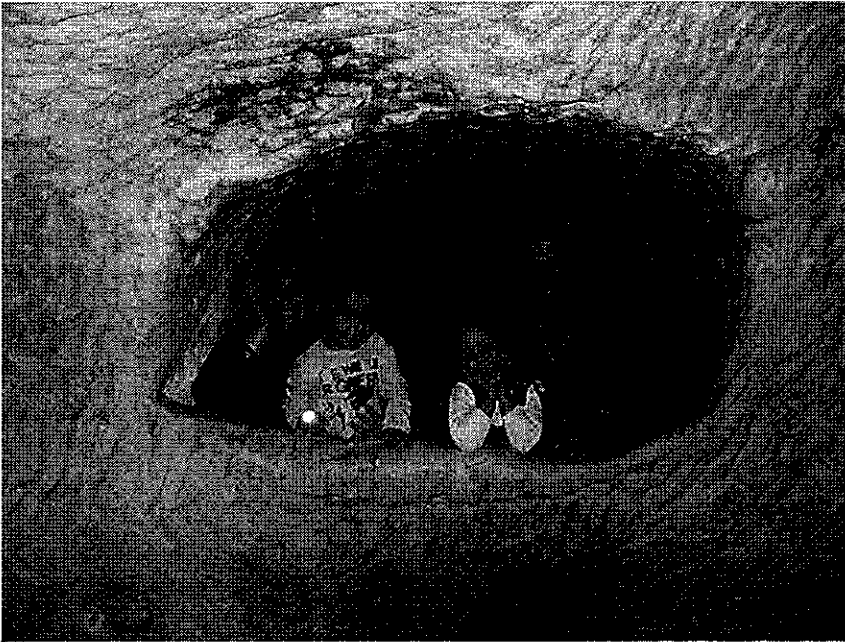
בהתאם למסורת, בוחרים או יותר נכון ממנים צוות. בדרך כלל של 3 חברים. והם קובעים את תכנית העבודה והתקציב הנדרש לה. מסמנים אלו שאלות לשאול ויוצאים לדרך..... אותו צוות גם בוחר את הארכיטקט(יועץ) בשוק יש רבים, אך הצוות כמובן בוחר את זה המתאים לתפישתו. עובדים קשה. יושבים בהרבה ישיבות ויוצאים בטרם בניה עם תכנית לציבור. וכאן המכשול הראשון.. קהילת המאמינים לא מקבלת כל תכנית כסגורה ומובנת מאליה לכולם. לעיתים יש לה לקהילה מחשבות אחרות. וקשה, קשה לצוות לקבל מחשבות ודעות אחרות. ובדרכים שונות מנסה הצוות לא לוותר על תכניותיו ואף מנסה לכפות את דעותיו.

וישנה דרך אחרת לבנות בית כנסת, לקהילת הקודש גבים. ניתן לבחור צוות ולא למנות. להשתדל שהצוות ייצג דעות מגוונות ורבות. הצוות אמור לשאול את חברי קהילת הקודש איזה בית כנסת ראוי לו שיבנה, כך שיענה על צרכי המאמינים והמתפללים במקום. חשוב מאד לא לבנות פיל לבן, אלא בית כנסת שירבה מתפללים ומאמינים. שיגיעו וימלאו את עצמם וסביבתם במעשים ורצוי טובים. מתאימים את המבנה לכלל הציבור. אולי הבית יהיה פחות מפואר וספרי התורה והפרוכות לא יהיו מכוסים זהב, אבל תהיה בו שמחת חיים ואפילו הזדמנויות שוות לעלות לתורה ולתרום ולא רק לבעלי ממון מיוחסים. אז אני חוזר לבית הכנסת שלנו שנבנה כבר לפני הרבה שנים, וצריך לשפצו ולתחזקו ולא לערער את יסודותיו. ולא לשכוח מי בנה אותו ומי התמיד בתפילות בשעות יפות וטובות ובשעות קשות של משבר. לא לחיות את הרגע. כדאי לזכור את דברי יורם שנאמרו באסיפה: " שהחיים הם גלגל. פעם אתה למעלה ופעם אתה למטה ולהיפך".

ובא לציון גואל

חגי צח.

ראיון עם קלרי ויניב כהן

- ספרו לי על עצמכם:

- קלרי: גולדתי להורים שהיו עולים חדשים מהונגריה – בת שלישית במשפחה אחרי שרון (שגם היא הצטרפה עכשיו לגבים). גולדתי בבאר-שבע ולאחר מכן, עברנו לערד. שם עברה עלי ילדותי ונעורי, וחוף מתקופה שעבדתי בים המלח וקצת טיילתי עד שהגעתי לגבים, הייתי בערד.

בתיכון למדתי במגמת מלונאות ומאז עסקתי בתחום המלונאות. בהתחלה ב"נירוונה" בים המלח כסטאז'רית ואח"כ קבלתי קביעות (מתוך 200 תלמידים נבחרו 2 לעבוד במלון ואני אחת מהם). משם התפתחה אהבתי למטבח ולעולם הבישול.

ב-1995 התגייסתי לצה"ל ושם הייתי בקרית בבונקר של "פיקוד הדרום" (זו הייתה יחידה סודית). לקראת סוף שירותי הכרתי את יניב. וסביב זה יש סיפור. באותו זמן הייתה תוכנית של דודו טופז שמי שזכה בחידון כלשהו יזכה בסוף שבוע, יניב פתר נכונה ואכן, זכה בסוף שבוע מתנה. כשהוא התקשר לממש את הזכייה יצא שאמא שלי ענתה לטלפון שלו כי היא עבדה במכירת סוויטות ל"קלאב הוטל". יניב החליט לתת את המתנה להוריו ולהזמין לסוף שבוע זוגי, ואמא התרגשה מזה והחלה לדבר איתו – מיד התאהבה בו דרך הטלפון. היא לקחה ממנו פרטים וגילתה שהוא משרת בר"מ 2 בסורוקה. ואז סיפרה לו על הבת שלה בפיקוד הדרום ושכנעה אותו להכיר אותי כי "בדיוק עכשיו היא סיימה מערכת זוגית של שנתיים ועכשיו כבר חצי שנה שהיא לבד". אח"כ היא נסעה אליו והראתה לו את התמונה שלי. כשביקרתי אותה בעבודתה, התחילה ל"עבוד" עלי שחובה עלי להסכים לקשר עם בחור באם הוא יתקשר. אני מאוד ביישנית ולא מעיזה בדרך כלל, באחת הפעמים שאני בבית היא אומרת לי: "יש לי בחור על הקו". נבהלתי והעברתי את הטלפון לאבא שלי. בערב הוא התקשר אלי שוב ונפנפתי אותו. כיון שאמא נתנה לו את כל הטלפונים שלי בצה"ל, הוא לא ויתר וצלצל שוב. לבסוף בסוף שבוע זה הוא הגיע לבסיס, כשכל החברה שלי מציצים - עשו עליו אמבוש. נפגשנו בסוף השבוע הזה, כשיניב בא לבסיס עם נשיקות – (קצפיות) וכולם כבר אמרו לי "החתן הגיע". וזהו, אחרי הטיול הראשון, בדייט השני שלנו ידעתי כבר – זה המיועד!!

אחרי השירות הצבאי שכנעתי את יניב לעבור לערד, וגם הוא הצטרף למלונאות. בהתחלה כ-bell boy במלון "הייאט" בים המלח.

אח"כ יניב רצה לצאת לטיול הגדול ואני לא רציתי להצטרף אליו כי רציתי להמשיך לעבוד ב"נירוונה" ויניב טס ל"גלות את אמריקה". אחרי חודשיים יניב התגעגע והתחנן שאבוא רק לטיול קטן – לחודש וחצי, אבל, אני שאוהבת טבע ונופים ולא ערים, לא בא לי על אמריקה. לבסוף, הסכמתי. גרנו קצת ב"לונג-איילנד" ואח"כ נסענו לווישינגטון. ספור אחד מהנסיעה: יניב משוגע על מוזיאונים. יום אחד בווישינגטון כשהיה קור אימים 7- מעלות, ואנחנו הולכים במשך 7 שעות ממוזיאון ל מוזיאון, עד שהגענו לאנדרטה זיכרון לחיילי ארה"ב - כל זאת כדי לצלם איזו זווית של האנדרטה (והקור מקפיא !!!) ואחרי שיניב סיים לצלם – נגנבה המצלמה.

אחרי חודש וחצי יניב קיבל הצעת עבודה לעבוד בארה"ב ביהלומים ואני שהייתי מחויבת לעבודה בארץ חזרתי ל"נירוונה".

כשחזרתי קיבלתי תפקיד במלון – ניהול ה"סנוקר-בר" בבריקה. יניב היה כבר שנה בארה"ב. יום אחד מתקשרים אלי לאחד המשרדים שהייתי בו ומוסרים לי, שיש כאן אורח שצועק בבריקה ומתלונן: "הוא עושה בלאגן ואת חייבת לרדת לבריקה". ירדתי לשם והאורח היה יניב – כמובן שכולם התרגשו מאוד.

כשהבריקה נסגרה לקראת החורף, חזרתי לעבוד במטבח. יום העבודה שלי התחיל ב-5 בבוקר והעבודה הייתה רבה. ועוד סיפור. בוקר אחד ואני עובדת לבד - רק עם עוד טבח. צריך להכין אוכל ל - 1300 אורחים, שהיו באותו יום במלון. באותו הזמן ובמקביל יש שיטפונות בים המלח וכל הדרכים סגורות. כלומר, העובדים לא יכולים להגיע לעבודה: שפים, אנשי צוות, וכו'. הטילו עלי להתחיל לבשל, ואני עשיתי מה שיכולתי (לבד ל-1300 אוכלים). כשהשף הגיע במסוק הוא ביקש ממני להכין מג'דרה. והלך לישיבה (בחיים לא הכנתי מנה כזאת קודם, רק התבוננתי איך הוא עבד). אחרי שהוא חזר מהישיבה הוא כעס שבשלת לבדי, אך אחרי שטעם מהמנה, נהנה מאוד. מאז הפכתי להיות יד ימינו של השף הראשי. עבדתי קשה, לפעמים, הוא התעלל בי, אבל למדתי ממנו המון. לאט לאט הפכתי להיות סגן שף ואחראית על צוות של 23 מבשלים.

תוך כדי עבודה היו פגישות עם יניב. אחרי שנה עברנו לגור ביחד, וכיוון שלא הסתדרו מגורים במלון ויניב התעקש למגורים משותפים, הגענו לגבים. באותם ימים, האחראי על הסטודנטים והתושבים היה גדי צחר (הוא החליף את מוני ז"ל, שהיה באותו זמן בחופשה חו"ל). גדי קיבל את פנינו יפה ויש לו חלק בזה שאנחנו בגבים. כשבאנו למורן לסגור ענייני חשבונות, היא הציעה לי לעבוד בבתי ילדים. וכך נכנסתי למערכת החינוך בגבים. בהתחלה כמחליפה ואח"כ כמטפלת קבועה בגנון. במקביל לעבודתי - למדתי חינוך לגיל הרך בספיר-טק.

קצת אחרי קיבלתי הצעת נישואין מיניב ואני רוצה לספר עליה: כולם מסביב ידעו מה שהוא מתעד לעשות לי, רק אני לא ידעתי. באתי לעבודה כרגיל ובשעה 10:00 בבוקר יניב מודיע לי שסיימתי לעבוד, אורזים ונוסעים לתורכיה. התרגשות רבה – טיולים, בילויים ושם בפאב בערב קיבלתי את הצעת הנישואין הרומנטית. זה היה כרוך בקומבינות עם בית המלון, סידור החדר, הזמנת זרי פרחים ועוד... נעתרתי לו.

חזרנו לארץ בל"ג בעומר – כולם כבר ידעו מה קורה, משפחה, חברים בקבוץ – חיכתה לנו קבלת פנים. חצי שנה אח"כ התחתנו ב-11.11.2005.

לאחר שנה נולדה שחר - ביתנו הבכורה, היום היא בת 6 ולומדת בכיתה א'. שחר הביאה לנו אור ושמחה. שנתיים וחצי אחריה נולד תמיר, היום הוא בן 3 וחצי ומתחנך בגנון. בין ההריונות וגידול הילדים, המשכתי לעבוד בבתי ילדים, יצאת ללמוד להשלים בגרויות. השנה אני מטפלת ראשית בפעוטון ולומדת שנה שנייה חינוך ו-B.A כללי במכללת ספיר.

מזה שנה אנחנו חברים בעצמאות כלכלית ושמחים על כך מאוד.

- יניב: הורי הגיעו מטוניס למושב בית הגדי ומשם עברו לנתיבות. אבא עובד בתחום הבניין ואמא עבדה בחקלאות, אך לאחרונה כבר 10 שנים עובדת בקיבוץ סעד במטבח. במשפחה אני אח רביעי מתוך חמישה ילדים. אני נולדתי בנתיבות ושם עברה ילדותי בצורה טובה ומאושרת עד כיתה ז'. כלומר - שם למדתי בבית ספר יסודי, ואני זוכר טיולים משפחתיים, בעיקר, עם אבא, חגים משפחתיים וכל מה שילדים אוהבים לעשות.

בתיכון עברתי ללמוד בישיבת "בני עקיבא" בבאר-שבע. למעשה זו הייתה פנימייה דתית לכל דבר. הפנימיה עיצבה את זהותי הלאומית כפי שאני עד היום, גם בתפיסה הפוליטית - ישוב ארץ ישראל וגם בהלכות חיים מסורתיות.

סיימתי את יב' בישיבה והתגייסתי ב-1995 להנדסה קרבית. סיימתי מסלול ולפני קורס מ"כים נפצתי בגב, בשל כך רצו לשחרר אותי מהצבא. מאוד כאב לי העניין, לא הסכמתי להיפרד מהצבא בשלב זה ולכן התנדבתי לשירות בבית חולים "סורוקה" - לר"מ 2. להפתעתי, ר"מ 2 דרש ממני התמודדות רבה יותר מאשר בקרבי. באותם ימים אירועי אוקטובר, הגיעו "מקרים" קשים לבית החולים מעזה, בין אם אלו היו חיילים שנפטרו ובין חיילים שנפצעו בכל מיני רמות פציעה - נאלצתי להתמודד מול הורים, משפחה, החייל והמסגרת עצמה - דבר שאילץ אותי להיכנס למקומות קשים.

בעצם, זה היה השירות הקרבי האמיתי שלי יותר מאשר ביחידה קרבית. יותר מאוחר קיבלנו על כך צל"ש + שיחות עם פסיכולוג, כמתבקש, כי באמת זו הייתה התמודדות קשה.

לאחר סיום השירות במרץ 1998 זכיתי בחידון של דודו טופז. כאן נכנסה קלרי לתמונה והיא כבר סיפרה על כך בהרחבה. אחרי השירות עבדתי בעבודה מועדפת מטעם צה"ל - במלון בים המלח וגם קלרי עבדה באותו אזור (אני בהייאט והיא בנירוונה) ויחד שכרנו דירה בערד.

אחרי שנה וקצת טסתי לארה"ב ל"טיול הגדול" ושם הייתי כמעט שנה ו-3 חודשים. טיילתי בחוף המערבי, בעיקר אחרי שקלרי חזרה לארץ ונגמר לי הכסף. מצאתי עבודה כנציג מכירות של חב' תכשיטים שדרשה ממני להיות כל שבוע במדינה אחרת בארה"ב, להיות ייצוגי וכל מה שמשתמע מזה: חליפה, מזוודה מלאה בתכשיטים ואבנים טובות - אחריות עצומה. אחרי חצי שנה הרגשתי פעמיים שעקבו אחרי פעמיים ב-2 מדינות שונות (היה בעבודה הזו סיכון) ונכנסתי ללחץ, וכששמעתי שהרגו את אחד הסוכנים בחברה, למרות הזהב הנוצץ והכסף הטוב, החלטתי לפרוש - הסיכון היה רב מידי.

בסוף 2000 חזרתי לארץ. עבדתי בעבודות מזדמנות והתחלתי לימודים במכללה. בהתחלה מכינות ואח"כ לימודי "הנדסאי תעשייה וניהול" המשולב לתואר ראשון בתחום זה. עד סוף הלימודים עבדתי בכל מיני מקומות ודווקא המקום המשמעותי הראשון היה ב"פולג" במעבדה בתחום בקרת איכות. אחרי זמן מה עברתי ל- H.P. - חברה הייטק בקריית גת, שם אני עובד גם היום בתחום בקרת ייצור. החברה מייצרת מדפסות תעשייתיות של דיו ואנחנו מבקרים את התוצרת.

עם תחילת הלימודים עברנו קלרי ואני לגור בגבים כסטודנטים. התחברנו מהר מאוד לבנים ולדור צעיר שהיה אז תוסס בגבים (און אבני, ניר סער, אמיר אשכנזי, ליעד, שלומי, ראובן ועוד ...) ובסוף ב-2005 התחתנו וקודם לכן, קלרי החלה לעבוד כמטפלת בגיל הרך בגבים. כשהתחתנו, כבר כל החבר'ה הצעירים התפזרו, עברנו לגור איפה שאנחנו היום (הבנייה המתקדמת) ואז נולדה שחר ואח"כ תמיר.

במשך זמן רב חיפשנו מקום להתבסס בו ולהפוך אותו לביתנו ולא רק להיות תושבים. לא רצינו להצטרף להרחבה כיוון שרצינו להיות חלק מהישוב ולהיות מעורבים בו. כשנפתחה ההזדמנות ל"חברות בעצמאות כלכלית" הצטרפנו למסלול זה מאוד התאים לנו, ואנו במעמד הזה כשנה ויותר.

כיון שהיינו מעורבים גם קודם בגבים, ההבדל בין תושב לחבר הוא לא גדול כל כך, אך בתחושה יש יותר שייכות למקום. הייתי אולי רוצה לעשות יותר, אך עיסוקי ועבודתי מונעים זאת ממני, ואני יודע שזה תלוי רק בי, בינתיים אני לומד את הקיבוץ.

- מה הדבר הכי משמעותי שקרה לך בחייכם?

- קלרי: הילדים והמשפחה שהקמתי בקיבוץ.

- יניב: באופן הכי ספונטני, טריוויאלי, בנלי וכל מה שתרצי- זו ההיכרות שלי עם קלרי, דבר שקרה באופן כל-כך מקרי, הכרנו וזה שינה את חיי ואתי.

- אם היית יכולה להיפגש עם דמות מסוימת, במי הייתם בוחרים?

-קלרי: דליה קפלן. אישה שהיום היא בת 80 וגרה בערד. כשהייתי ילדה סבלתי מלקויות למידה והתקשיתי לקרוא והיא עזרה לי בבית הספר וקידמה אותי, תמכה בי ואני מרגישה אליה רגש מאוד עמוק. היום שאני לומדת לימודים אקדמאיים (ועדיין קשה לי), הייתי רוצה להזקיר לה תודה.

- מה את מאחלת לעצמכם ולגבים?

לעצמי – להמשיך, להתפתח ולהתקדם ולהיות מאושרת בחלקי.

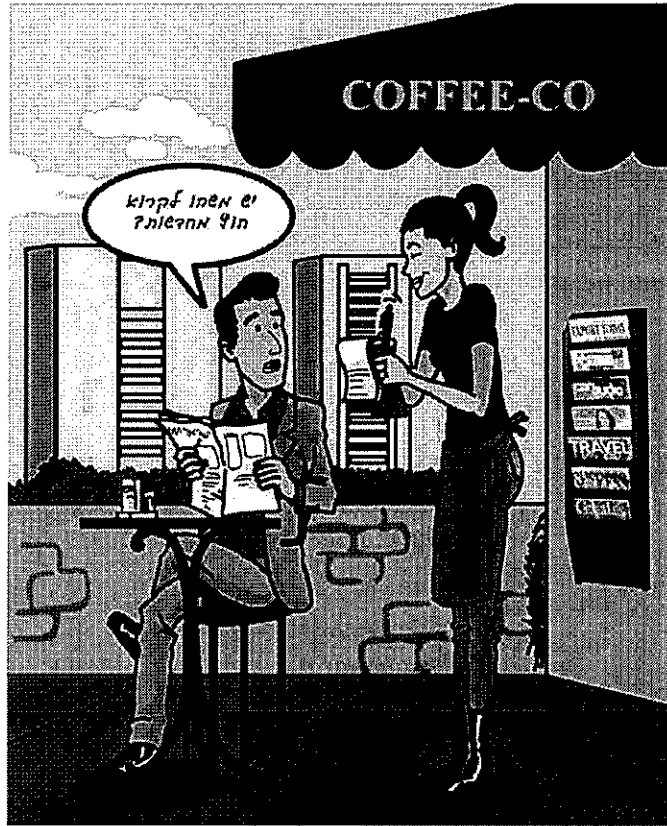
לגבים – שתמשיך לצמוח אך תדע לשמור על חיי הקהילה, אני מתגעגעת לפינת החי, לפרדס, ולענפים שטיילנו ביניהם והלוואי ויחזרו.

יניב – לעצמי להמשיך ולשמור על המשפחה כמו שהיא היום ואף להרחיב אותה. שקלרי ואני נפרח ונפתח קדימה יותר מהמקום שאנחנו בו היום.

לגבים, שישאר כמו שהוא עכשיו. ויחד עם זה, לפקוח עיניים ולפתוח לב ודלת. בסה"כ, אני מתפעל ממה שיש בו – אנשים טובים והיום חדשים שמגיעים למקום מדהים, קהילה טובה. אני אוהב את המקום ושמח ש"תקעתי בו יתד".

- תודה לקלרי ויניב שפינו מזמנם ושיתפו אותנו בסיפורי חייהם!

סימונה סער

אנחנו מתחילים!

פגישות יום ה' בפאב החל מ-8.11.2012

מהשעה 21:00 ערב של קפה עוגה

ושיחת רעים בנעימות.

יש גם מכבי בכדורסל למעוניינים.

אז בואו ונרד במדרגת לצורך עליה

באווירה.

ועדת תרבות

השעה
TV-5
מכריזה קהילתית
בשעה הנגב

מחולאים צויצות הארץ-שער-הנגב
מטופים מרחמי המחינה

מיקור מלפניו לאמנות בכפר-על
כיצד חללנו את חג שמורת

בערוץ 98 של הטלוויזיה

מגזין מספר שיש

של הטלוויזיה הקהילתית בשער-נגב

הצפייה בכתבות

בימי ראשון בשעה 13.30

ובימי חמישי בשעה 16.00

השעה
TV-5
מכריזה קהילתית
בשעה הנגב

